De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 1 — 2 JANUARI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

1954

HET NIEUWE JAAR KOMT UIT DE LUCHT GEVALLEN!

OUDEJAAR

Wie zat daar op het keukenbankje, met haar knieën behaaglijk opgetrokken?

Onwillig, met langzame passen, was Bep op weg naar tante Dien. Een vervelender boodschap had moeder haar niet kunnen opdragen. En moeder had nog wel gedacht, dat ze er Bep een plezier mee deed!

Vanmorgen was het briefje van tante gekomen met de uitnodiging voor Bep en haar broertjes, om op Oudejaarsmiddag bij tante in de keuken oliebollen te komen eten. De jongens hadden gejuicht van pret. Ze hielden veel van tante Dien. Tante wist altijd zo'n gezelligheid om zich heen te verspreiden. Ook in haar keuken.... en dáár zat voor Bep nu de knoop: tante was keukenmeid bij de notaris.

Toen tante nog maar een paar jaar getrouwd was, stierf haar man, en toen moest ze voor zichzelf en haar kleine jongen de kost verdienen. Ze was toen weer in betrekking gegaan, en had een plaats gevonden bij de notarisfamilie, waar ze nu nog diende. Dat was al jaren geleden gebeurd. De kleine jongen was een man geworden, en een paar maanden geleden was hij getrouwd en naar Canada gegaan. Dat was een heel ding voor tante Dien, zei Bep's moeder, en nu moesten ze tante helpen over dat gemis wat heen te komen. Bep moest maar zeggen, dat de kinderen heel graag zouden komen, en dan meteen uit naam van moeder vragen, wanneer tante weer eens een vrije dag bij hen kwam doorbrengen.

Altijd had Bep zulke boodschappen graag overgebracht. Die keuken was zo mooi, met al dat blinkende koper. En dan had tante zo'n leuk theeblaadje op tafel staan, met een theelichtje er op. Daar zat ze 's avonds bij te breien of te haken. Eigenlijk was het dolprettig om op Oudejaarsmiddag te komen. Geen mens kon zo heerlijk oliebollen en wafels bakken als tante Dien, en de kinderen kregen dan altijd een grote portie — hè, lekker, zó uit de pan....

Maar toch had Bep dit jaar geen zin, en vond ze, dat de jongens maar alleen moesten gaan. Het was toch eigenlijk maar een kinderachtig pleziertje. Goed, als je nog op de lagere school ging, maar zij was sinds September op de middelbare meisjesschool. Daar was ze bevriend geraakt met Lous Meerlandt, en Lous was een kleindochter van de notaris, waar tante Dien in betrekking was.... Lous wist niet, dat Bep een nichtje was van tante Dien. Ze zou dat ook wel niet te weten komen, want Bep paste wel op, dat ze dat niet vertelde. Maar nu gingen Lous' ouders naar de wintersport en Lous logeerde in de Kerstvacantie bij haar opa en oma.

Daar had je nu de poppen aan het dansen. Moest Bep nu in de keuken zitten en Lous boven? En moest Lous nu weten, dat zij, Bep, een tante had, die maar heel gewoon keukenmeid was? Stel je voor!

Thuis had Bep dat niet durven zeggen. Moeder zou zeker heel boos op Bep geworden zijn. Moeder vond tante iemand om respect voor te hebben, omdat ze zo flink en verstandig was, en zo knap in haar vak. Nu ja, dat wist Bep ook wel, maar toch....

Daar was het huis. Als nu tante zelf opendeed, was het niet zo erg. Dan kon ze gauw naar de keuken gaan, en Lous zou niet te weten komen, dat Bep er geweest was. Bep spiedde tersluiks naar de vensters.... niets te zien. Ze trok aan de glimmend gepoetste bel, en wachtte. De zware deur ging open. Bep schrok. Daar stond niet tante Dien, maar zowaar Lous Meerlandt.

„Dààg," zei die. „Leuk, dat je komt, zeg. Kom gauw binnen."

Bep veegde haar voeten op de

BIJ TANTE DIEN

dikke mat. Ze had een kleur als vuur. Nu moest ze zeggen, dat ze niet voor Lous kwam, maar voor tante Dien. Nu moest ze....

„Doe gauw je jas uit," nodigde Lous.

Wat kon het moeilijk zijn om te zeggen, wat je zeggen moest. Wat was het veel gemakkelijker om maar met Lous mee te gaan, de trap op, naar die kamer boven, waar ze nog nooit geweest was.

En om mevrouw Meerlandt te begroeten, en daarna thee te drinken uit zo'n beelderig, blauw-porseleinen kopje. Met een koekje er bij — Bep kleurde nog dieper dan eerst — een koekje, dat tante Dien gebakken had, je kon het proeven!

Toen werd er geklopt, en dat was tante Dien, die mevrouw Meerlandt iets vragen moest. Wat had Bep het benauwd. O, hoe moest dat nu? Moest ze nu opstaan? Zou ze aan mevrouw vragen, of ze even mee mocht gaan naar de keuken, omdat ze een boodschap voor tante had? Een ogenblik flitste die oplossing door Bep's gedachten, maar toen, bijna vóórdat ze het zelf wist, had ze haar hoofd al van de deur afgewend, en deed ze net, of ze tante Dien niet kende.

Lous merkte dat niet eens. Maar tante, dat was het ergste.

Natuurlijk had ze Bep gezien, dat kon niet anders. En ze zou wel denken — ja, juist wat de waarheid was, dat Bep zich voor haar schaamde. Hoe moest ze dat ooit thuis vertellen?

Nee, dat kon niet. En zo kwam het, dat Bep, toen ze thuiskwam, alles nog veel erger maakte, door een leugen te vertellen.

„Tante was er niet," zei ze.

Moeder keek verbaasd. „Dan heb je de boodschap toch aan het tweede meisje afgegeven?"

„Ja...." aarzelde Bep, die daaraan niet gedacht had.

Moeder keek Bep onderzoekend aan, en zag haar rood worden. „Luister eens, Bep," zei ze. „Heb je nu die boodschap afgegeven, of niet? En wat scheelt er nu aan?" voegde ze er op zachter toon bij, want Bep was op een stoel neergevallen, en lag nu met haar hoofd op haar armen te huilen.

Het duurde een hele poos, eer moeder eindelijk alles wist. En tóen ze het wist, vond ze het even erg als Bep.

Maar één ding was gelukkig. Moeder beloofde, dat ze vanavond nog naar tante Dien zou gaan om het antwoord op tante's uitnodiging te brengen. Dat luchtte Bep wat op. Als moeder hielp, kwam het wel in orde. En nu wilde ze op Oudejaar toch ook wel naar tante gaan, evenals de broertjes. Ja, eigenlijk wel graag....

Op Oudejaarsmiddag stonden ze met hun drieën al vroeg bij tante voor de deur. Bep was die hele dag wat stil geweest, maar toch was ze blij, dat ze gaan kon. Ze was ook vast besloten om alles zo gauw mogelijk aan Lous te vertellen. Als Lous dan geen vriendin meer met haar wou zijn, dan moest ze het maar laten....

Maar toen Bep de keuken binnenkwam, geloofde ze haar ogen niet. Wie zat daar op het keukenbankje, met haar knieën behaaglijk opgetrokken? Niemand anders dan Lous. Lous, met een grote, witte schort voor, en een wafelijzer in haar hand.

„We mogen helpen bakken," riep ze vrolijk naar Bep. „En ik mag eerst, want jij hebt het al meer gedaan. Zo hebben we het afgesproken. Nietwaar, tante Dien?"

Bep keek van Lous naar tante. Die lachte maar eens. „Ja, ja, ik heb er vandaag een nichtje bijgekregen."

„Hoe wist je, dat wij kwamen?" vroeg Bep, een beetje beduusd.

„Van oma, natuurlijk. Hier, pak aan." Lous zwaaide Bep ook een schort toe. „Voor jou," zei ze triomfantelijk. „Jij mag theeschenken."

Bep deed het schort voor en tastte op haar rug naar de sluiting. Ze schaamde zich, en was tegelijk ook blij. Wat had ze zich in Lous vergist. Lous vond het óók gezellig in de keuken, en ze deed zo.... ja echt alsof tante Dien ook háár tante was.... Een beetje schuldig keek Bep naar tante's gezicht, en toen ze een haast onmerkbaar knipoogje opving, begreep ze: tante was niet boos, het was allemaal in orde, en straks zouden ze mogen bakken, Lous en zij, om beurten....

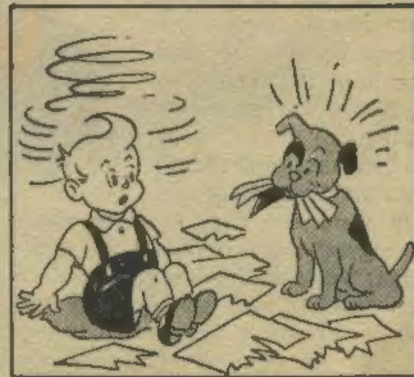
En zo begon de prettigste Oudejaarsmiddag, die Bep nog ooit bij tante Dien had doorgebracht.

E. S.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DE SCHILDPAD EN DE TWEE EENDEN

„Ik wil ook eens vliegen," zei de schildpad op zekere dag tot de eenden.

„Goed," kwaakten de eenden. „We zullen je wel naar boven helpen. We nemen met zijn tweeën ieder een uiteinde van een stok in onze snavel en jij bijt je midden aan die stok vast. Als je je bek goed dichthoudt, kan er niets gebeuren."

Dat vond de schildpad goed en toen ze een eindje in de lucht hing, keek ze even naar beneden.

Ze zag nog hoe alle dieren omhoog keken en ze hoorde een schaap blaten:

„Hè, dat moet de koningin der schildpadden zijn, die daar vliegt met huis en al. Hoe bestaat het...."

„Ja," schreeuwde de schildpad nog gauw terug, „ja. ik ben de koningin, ik...."

Verder kwam ze niet, want de stok was uit haar bek geschoten en nu tuimelde ze holderdebolder naar beneden en viel te pletter op de keien, net voor de poten van de dieren, die haar bewonderend hadden nagekeken.

Dat komt er van: babbelzucht en onvoorzichtigheid, nieuwsgierigheid en eigenwaan, alles wat niet door het gezond verstand wordt geleid: het zijn allemaal dwaasheden, die allemaal kinderen zijn van dezelfde vader: domheid.

Die ten verderve voert.

LEERRIJKE LESSEN

Nieuwjaarsgebruiken 1953/4

Elk land heeft bepaalde feestdagen die op zeer bijzondere wijze worden gevierd. Dat is ook het geval met Nieuwjaar. Maar deze viering verandert min of meer in de loop der tijden. Zo was het bijvoorbeeld vroeger een ingeburgerd gebruik om op Nieuwjaar elkaar een cadeau te geven (zoals dat nu met Sinterklaas gebeurt); aan gevangenen werd een deel van hun straf kwijtgescholden of soms de hele straf; verschillende grote instellingen trokken zich op zo'n dag het lot der armen aan en gaven brood of geld of beide tegelijk; of de armen werden uitgenodigd om naar de woning der rijke mensen te komen en zich te goed te doen aan de welvoorziene tafels, waarop veel waskaarsen brandden.

Ook koningen zonden elkaar geschenken toe. In 1421 kreeg hertog Filips van Bourgondië op Nieuwjaarsdag van zijn vrouw een zilveren koffertje.

Dit geschenken geven is min of meer in onbruik geraakt, maar het gelukwensen is gebleven. Dat bestond al bij de Romeinen nog vóór de tijd van Christus.

Een ander oud gebruik dat nog voortleeft, is het „schieten" en „knallen" dat de overgang van het oude jaar in het nieuwe aanduidt.

En het zou wel vreemd zijn, indien het oude bijgeloof ook geen voorname rol trachtte te spelen bij die overgang van oud naar nieuw.

Zo hechtte men destijds veel belang aan weer en wind op Nieuwjaarsdag. Was de lucht klaar en helder en het weer rustig, dan beloofde dat een vruchtbaar jaar. Waaide het, dan moest men goed opletten uit welke hoek die wind kwam. Uit het oosten: dan voorspelde dat ziekte onder het vee. Uit het westen: dan betekende dit de dood van veel koningen en prinsen. Uit het zuiden: teken voor besmettelijke ziekten. Uit het noorden: dat is de wind die je moet hebben, want die betekent geluk, vruchtbaarheid en voorspoed.

Daarom aan alle lezers en lezeressen een voorspoedige noordenwind op Nieuwjaar.

Jan's SPAARZEGELS

Wie staat daar toch bij het loket?
Daar in het postkantoor?
Ik zie het al, 't is Jantje Vet,
Waar komt hij eig'lijk voor?

De ambtenaar aan het loket
Vraagt: „Jan, wat zal het zijn?"
„Een spaarzegel," zegt Jantje Vet,
„'k Ga sparen, meneer Klein."

„Verstandig, Jan," zegt d'ambtenaar
„Degeen die spaart, vergaart
Als je het volhoudt 't hele jaar,
Is het de moeite waard"

„'k Wil voor 'n kano sparen gaan,"
Vertelt Jan d'ambtenaar,
„En als ik dat dan heb gedaan,
Ga'k door met sparen maar"

„Nu Jan, dat is een goed idee,
Dan leer je zuinig zijn,
Die spaarzegels vallen je mee,
Je spaart daardoor zo fijn"

„Die zegels zijn een kano waard,"
Zegt hij, „en nog veel meer,
Voor al het geld, dat j'er mee spaart
Zie'k je dus hier wel weer."

En Jan verlaat het postkantoor
Met o zo'n blij gevoel,
Die spaarzegels, daar spaart hij voor,
En komt zo bij zijn doel.

Steeds keert hij t'rug naar het loket,
En wekelijks spaart hij trouw,
De ambtenaar zegt: „Opgelet,
Nu ben je er wel gauw"

En ja hoor, 't geld is eind'lijk daar,
Jan's wens wordt nu vervuld,
De spaarzegels van heel het jaar
Belonen zijn geduld.

De ambtenaar zegt: „Kijk eens, Jan,
Hier heb je al het geld,
Nu ben je 'n echte rijke man,
Heb je 't al nageteld?"

Verheugd ziet Jan zijn rijkdom aan,
„Hè fijn," roept hij nu uit,
„Ik kan nu een kano kopen gaan,
Hoera," schreeuwt hij dan luid

Die kano is er nu al lang
En Jantje Vet houdt woord,
Spaarzegels zijn van groot belang,
Dus zet hij 't sparen voort

Hoe werkt de vuurtoren?

Pim en Peter wonen vlak bij het strand, waar de grote vuurtoren staat. Dat is 's avonds een mooi gezicht als de brede lichtbundels over de zee scheren om de schepen te vertellen nabij welke haven ze zich bevinden. Want iedere vuurtoren heeft zijn eigen lichtstraling, zijn „schittering" noemen we dit. Pim en Peter keken graag naar het licht van de vuurtoren, maar ze wilden er óók graag iets meer van weten.... Nu wilde het toeval dat vader de lichtwachter goed kende en dat was fijn! Want op een Zaterdagmiddag kwam vader thuis met een verrassing voor het tweetal. Ze mochten met hem samen de vuurtoren beklimmen.

Toen de beide jongens die bewuste middag de talloze smalle ijzeren wenteltrapjes hadden bestegen, kwamen ze eindelijk een beetje hijgend van het klimmen in de „wachtkamer" aan. In deze kamer, die zich één trapje onder het reuzenoog bevindt, dat 's avonds de zee verlicht, verblijft de lichtwachter om zijn aantekeningen te maken over de passerende schepen. Pim bleef even kijken bij het „peiloristoestel" dat óók in de wachtkamer staat en gebruikt wordt om peilingen te doen op de verschillende vaartuigen, die daarop zo nodig naar de wal geseind kunnen worden. De jongens vinden het allemaal verbazend interessant! En als je vanuit de hoge venstertjes van de vuurtoren naar buiten kijkt, is het helemaal een enig gezicht! Héél klein zijn de mensjes op het strand en de auto's, die beneden rijden, lijken net speelgoedwagentjes. Dan gaan ze het laatste trapje op naar de „optiek". Daar zijn de jongens even stil van bewondering. Wat een prachtig instrument is dat! En ze vragen de lichtwachter er hun wat van te vertellen.

„De optiek is," zo vertelt de lichtwachter dan, „een samenstel van lenzen en prisma's. Deze zijn volkomen zuiver geslepen en in het brandpunt bevindt zich een lamp. Zo krijgen we een kegelvormige stralenbundel, die zich *richt* en niet de gehele horizont verlicht. Want een vuurtoren moet een bundel uitzenden en geen schijnsel." „Denk je eens een kaars in," zegt vader, die wel ziet dat Pim en Peter het maar moeilijk vinden alles te begrijpen, „die we plaatsen tussen twee spiegels, die een bepaalde hoek vormen. Nu laten wij het lichtbeeld in de twee spiegels weerkaatsen door een derde spiegel, die ook om de kaars wordt opgesteld. Wat zien we nu? In de derde spiegel wordt het beeld van *twee* kaarsen zichtbaar, hoewel er in werkelijkheid maar *een* is."

„O ja," roept Pim, „nu snap ik het. Zo kan je begrijpen hoe het beeld tweemaal versterkt wordt."

„Juist," zegt vader. „En als wij er nu in slagen de spiegels zodanig op te stellen dat de lichtpunten van de kaars in de derde spiegel *op elkaar* vallen, dan is daardoor de lichtsterkte van die *ene* kaars *twee-*

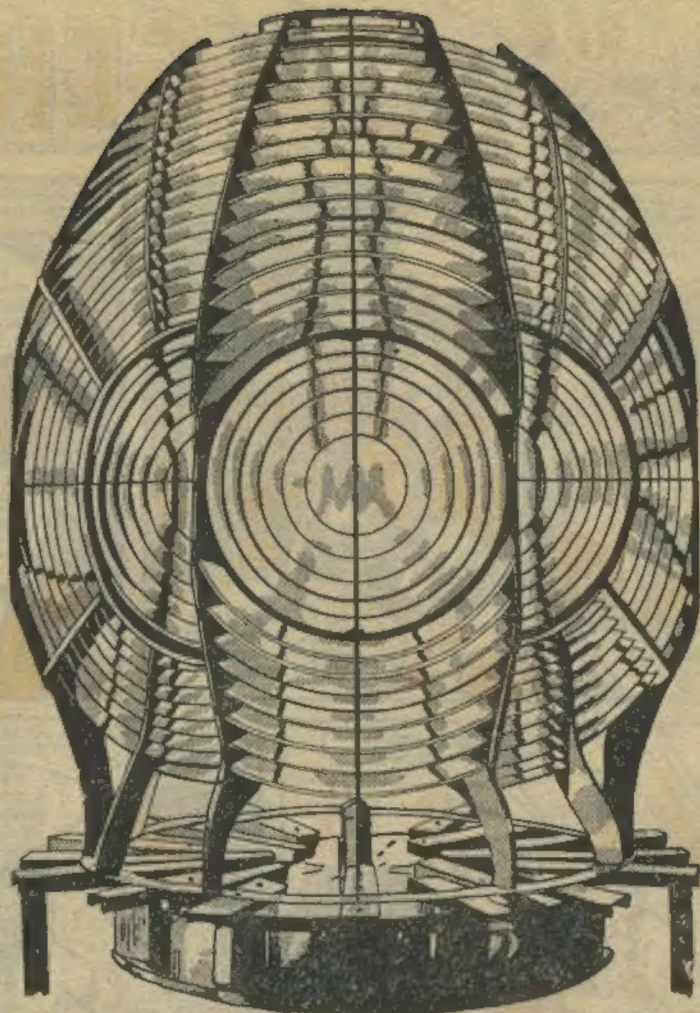
maal zo groot geworden. Je ziet dus dat die enkele kaars door het gebruik van de spiegels tweemaal zoveel licht geeft als zonder de spiegels."

De lichtwachter knikt. „Dit is nu in het klein wat met de optiek in het groot gebeurt."

De jongens begrijpen het nu beter en met nog meer aandacht kijken ze naar het prachtige samenstel van prisma's, dat door knappe ingenieurs is gemaakt. En wat een licht geeft zo'n vuurtoren! Eén lamp van tweeënveertighonderd watt wordt door de spiegels versterkt tot.... zes millioen kaarsen en dat licht is wel twintig zeemijlen ver zichtbaar. Op de foto zie je zo'n optiek. Hij komt van de vuurtoren op een der eilanden boven Noord-Holland. Er achter is een deur zichtbaar. Nu kan je dus precies zien hoe groot de lichtbron van de vuurtoren eigenlijk is....

De jongens gaan tevreden naar huis. Nu begrijpen zij wat meer van het ingewikkelde systeem van de vuurtoren, die bij nacht en ontij trouw zijn schittering over de zee doet stralen om de schepen te helpen en die altijd zijn plicht blijft doen, wat er ook gebeurt.

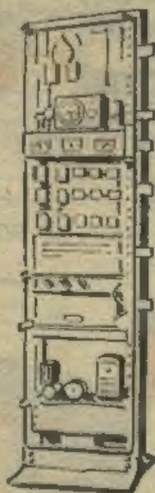
Tiny Keuls-Francis

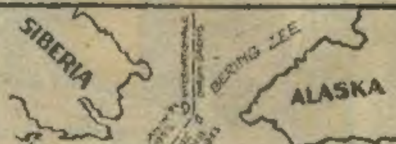
ONZE WONDERE WERELD

VOOR HET JAAR 1752 HAD 25 MAART IN ENGELAND HET BEGINPUNT GEVORMD VAN HET NIEUWE JAAR. DIE TELLING WAS IN DE WAR GELOPEN EN OM DAT TE VERHELPEN KREEG HET JAAR 1751 MAAR 264 DAGEN. MAAR HET VOLK NAM DAAR GEEN GENOEGEN MEE EN DE LONDENAARS SPUTTERDEN OMDAT ZE DACHTEN DAT HUN LEVENSDAGEN OP ONRECHTMATIGE WIJZE WERDEN BEKORT.

'S WERELDS SECUURSTE KLOK IS DIE VAN GREENWICH, WAAR HET MOMENT WAAR OP HET NIEUWE JAAR INZET GEMETEN WORDT OP EEN BATTERIJ VAN KWARTSKRISTAL, DAT TOT OP DE SECONDE NAUWKEURIG IS.

ESKIMO'S DIE NIEUWJAAR HEBBEN GEVIERD OP HET GROTE DIOMEDE-EILAND KUNNEN OVER DE INTERNATIONALE DATUMGRENS ROEIEN NAAR HET KLEINE DIOMEDE-EILAND, WAAR HET NOG ALTIJD 1953 IS EN DAAR NOG EENS NIEUWJAAR VIEREN.

HONDERDEN ATHLETEN STELLEN ZICH ELK JAAR OP NIEUWJAARSAVOND OP IN DE STRATEN VAN SAO PAULO IN BRAZILIE, VOOR EEN MIDDERNACHTRACE OVER EEN AFSTAND VAN BIJNA VIER MIJLEN.

GREGORIUS DE XIIIe STELDE IN 1572 DE SCHRIKKELJAREN IN. ALLE JAREN DIE DEELBAAR ZIJN DOOR 4 ZIJN SCHRIKKELJAREN, BEHALVE DE EEUWJAREN. EEUWJAREN DIE DEELBAAR ZIJN DOOR 400 HEBBEN EEN SCHRIKKELDAG. DIT ZAL VOOR DE TWEEDE KEER IN DE GESCHIEDENIS GEBEUREN IN HET JAAR 2000.

Het GEHEIM van de BLA

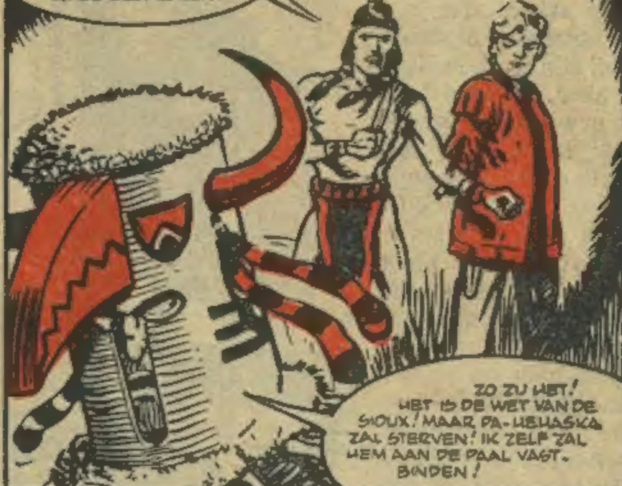

ANKE ROODHUID

ZEVEN

In een stadje woonde een jonge kleermaker, Sardimar geheten. Zijn vader had hem een kist met oude boeken nagelaten en Sardimar kende geen groter pleizier dan daarin te lezen.

Op zekere dag was Sardimar door de warmte bij zijn werk in slaap gevallen. Hij werd daaruit gewekt doordat een vlieg hem in de hals prikte en zag toen enige wespen, die zich te goed deden aan de resten van vruchten, die hij op de tafel had laten liggen. Dit maakte hem zó kwaad, dat hij zijn persplank nam en ze met alle kracht op de snoepers deed neerkomen. Toen hij ze weer ophief, bleek het, dat er niet minder dan zeven doden lagen. Zeven in één slag! Het was ongelofelijk! Van veel helden had hij gelezen; maar nog nooit van een, die zo'n stuk had uitgehaald! Sardimar meende nu niet langer hier te kunnen blijven. Zijn besluit was genomen: hij zou de wereld ingaan en zich door grote daden beroemd maken.

....toen hij 't gebouwtje bereikte en door de deur, die gelukkig openstond, naar binnen vloog.

Hij maakte nu een brede band van wit linnen en stikte er met rode letters op: *„Ik doodde er zeven in één slag"*, stak daarna het geld, dat hij in huis had, in zijn zak en ging op weg. Binnen het stadje durfde hij zich niet goed met de band vertonen, maar toen hij er goed en wel buiten was, deed hij hem om en zag nu met voldoening, dat ieder, die hem ontmoette en het opschrift las, met schrik en angst opzij ging. En om nog meer ontzag in te boezemen, trok hij dan een grimmig gezicht en liet een dreigend gebrom horen. Enige dagen reisde hij zo voort. Als 't avond werd, ging hij een herberg binnen, liet zich goed opscheppen en vroeg dan een kamer. En wanneer hij dan 's morgens, na een flink ontbijt gebruikt te hebben, vroeg, hoeveel hij schuldig was, zei de waard eerbiedig, dat hij er een grote eer in stelde zo'n voornaam man te hebben mogen huisvesten.

Op een goede dag rustte hij wat uit op een boerderij. De boer las wat er op de band stond en keek toen wel wat verwonderd naar de kleermaker, die maar een klein, mager mannetje was.

De boer vertelde dat een stier uit de weide was gelopen doordat de knecht verzuimd had het hek te sluiten en dat hij nu in de buurt rondliep.

„Het beest is zó sterk en woest," zei hij, „dat niemand er bij durft te komen en alle mensen hier zijn er bang voor. Wees dus maar voorzichtig."

Sardimar haalde minachtend de schouders op. „Iemand, die er zeven in één slag doodt, is nog voor geen tien stieren bang," zei hij. „Als ik die van u tegenkom, zie ik best kans hem weer in de wei te brengen."

„Als je dat kunt klaarspelen," zei de boer, „zul je een flinke beloning hebben."

Wat later trok Sardimar verder. Ondanks zijn gebluf gevoelde hij zich niet erg gerust.... Verbeeld je, dat de stier hem eens aanviel.... Het zou dus zaak zijn uit te kijken.... Ongeveer tien minuten kon hij van de boerderij zijn, toen hij bij een houten gebouwtje kwam, dat op rollen rustte. Het behoorde aan enige houthakkers, die in deze streek werkten en er mee van de ene plaats naar de andere trokken.

Hij had het gebouwtje een paar honderd meter achter zich, toen opeens uit het struikgewas vóór hem een geweldige stier te voorschijn kwam en met een vervaarlijk geloei op hem af stormde. Sardimar's eerste beweging was rechtsomkeert te maken en uit alle macht op de loop te gaan. Het woedende dier zette hem na en reeds was het hem vlak op de hielen, toen hij het gebouwtje bereikte en door de deur, die gelukkig openstond, naar binnen vloog. Aan de andere zijde, ongeveer een meter boven de grond, was een kleine vierkante opening.... een sprong en de kleermaker was buiten. Nu vlug om het schuurtje heen en eer de stier, die tegelijk met hem binnengestormd was, de tijd had zich om te wenden, was de deur dicht en gegrendeld. Dol van woede beukte het dier met zijn horens en hoeven de deur en de wanden, maar deze waren van zo'n dik hout, dat er geen gevaar bestond, dat hij nog zou kunnen uitbreken.

„Ziezo, die is goed geborgen," zei Sardimar. Hij ging terug naar de boer. „Ik heb de stier al in het schuurtje daarginds opgesloten," zei hij met een gezicht, of het de eenvoudigste zaak van de wereld was. „Zorgt u nu maar, dat hij weer in de wei komt."

IN ÉÉN SLAG

De boer liet dadelijk een paard halen en trok met Sardimar en twee knechts naar het gebouwtje, waarbinnen het gevangen dier nog altijd als een razende te keer ging. Het paard werd er voor gespannen en met vereende krachten werd daarna het vrachtje naar de weide getransporteerd, waar de stier met de nodige voorzorgsmaatregelen weer vrijgelaten werd.

Je begrijpt, dat Sardimar door ieder met eerbied en ontzag behandeld werd. Toen hij de volgende morgen vertrok, had hij een ruime geldelijke beloning in zijn zak.

Sardimar zette zijn reis voort en een week na zijn ontmoeting met de stier kwam hij in een stad. Het duurde niet lang, of de witte band met de rode letters trok de aandacht. Er ontstond een hele volksoploop, maar ieder hield zich op enige afstand van de verschrikkelijke man.

De burgemeester kreeg bericht, welk een vreemde gast in de stad gekomen was. Hij stuurde een bode uit om hem beleefd te verzoeken op het gemeentehuis te komen. Sardimar ging dadelijk mee.

„Is het waar, wat hier staat?" vroeg de burgemeester.

„Zeker, burgemeester," zei Sardimar, terwijl hij fier de borst vooruitzette. „Zeven dieven wilden me bestelen, maar met één enkele slag heb ik ze verpletterd."

„Dan zijt gij de man, die ik hebben moet," zei de burgemeester. „Luister. In een bos hier dichtbij huist een rover, die de hele streek onveilig maakt. Vele mensen heeft hij al vermoord en grote schatten geroofd. Hij spaart niemand, zelfs geen kleine kinderen en ouden en zieken. Een grote beloning is uitgeloofd voor wie ons van dit monster kan verlossen, maar niemand ziet kans die te verdienen, want hij is buitengewoon sterk en door zijn toverkunst onkwetsbaar. Maar gij zult hem zeker de baas blijven en daarom vraag ik u: wilt gij ons helpen?"

Sardimar moest even nadenken. Tegen die verschrikkelijke rover vechten.... het was waarachtig geen kleinigheid.... Maar.... dacht hij toen, het geluk is met de dappere.... ik zal het doen. Hij stemde dus toe.

En zo trok hij er de volgende morgen op uit. De burgemeester had hem vier man van de stadswacht meegegeven om de weg te wijzen. Na ongeveer een uur de grote weg gevolgd te hebben, kwamen ze bij een voetpad, dat het bos inging.

„Als u dit pad volgt, komt u van zelf bij de woning van de rover," zei een van de gidsen. „Maar ik ga niet verder. Niet, dat ik bang ben, maar ik moet ook denken aan mijn vrouw en kinderen...."

„Met mij is het precies hetzelfde," zei de tweede.

„En ik," zei de derde, „voel me niet lekker en blijf liever hier wat liggen om bij te komen."

„Maar als jullie niet meegaan, dank ik er ook hartelijk voor," zei de vierde.

door
J. Toebosch

„Zoals je wilt," zei de kleermaker. „Dan ga ik alleen. Blijf dan maar hier en wacht tot ik terugkom."

Hij sloeg nu het voetpad in, dat tussen de struiken liep, en keek intussen voortdurend scherp om zich heen. Opeens stond hij voor een snelstromende beek met hoge, steile oevers, waarover een brede plank lag. In de verte aan de overkant zag hij de spits van een dak, dat boven de struiken uitstak. Daar moest de rover wonen....

Sardimar had spoedig een plan gemaakt. Hij trok de plank zo ver naar zich toe, dat ze nog juist de andere oever raakte en legde op het ene eind enige stenen, die daar lagen. Daarna probeerde hij, of de brug hem nu nog kon dragen. Ha, dat ging.... Nu ging hij de beek over en in de richting van de woning daar voor hem..

Hij had nog maar weinige stappen gedaan, toen hij een reusachtige, woest uitziende kerel bemerkte, die dreigend op hem af kwam. Natuurlijk zette de kleermaker het op-een lopen. Met geweldig grote sprongen zette de reus hem na, maar gelukkig was de beek dichtbij en ongedeerd bereikte Sardimar de overkant. Hier bleef hij staan en lachte spottend, alsof hij de rover uitdaagde, bij hem te komen. Woedend kwam deze aanstormen; maar nauwelijks had hij zijn voeten op de brug gezet, of deze bezweek onder zijn gewicht en hij viel in de beek. De steile oevers maakten het hem onmogelijk naar boven te komen; enige tijd worstelde hij nog tegen het water, maar verdween toen in de diepte. Wat later kwam de dode man boven drijven en Sardimar zag nog, hoe hij door de sterke stroom werd meegevoerd en een eind verder, waar de beek een scherpe bocht maakte, aan de kant bleef liggen.

Sardimar bracht de brug weer in haar vorige toestand en keerde daarna terug naar zijn vier geleiders, die nog op dezelfde plek lagen en niet verwacht hadden hem nog terug te zien. „Hier ben ik weer," zei hij. „Kom nu maar eens mee."

Hij bracht hen nu naar de plek, waar het lijk van de rover lag.

„Maar hoe is dat mogelijk?" zei een van de mannen, toen hij de reusachtige gestalte zag en daarmee de kleine, schrale kleermaker vergeleek.

„Je kunt toch wel lezen, wat hier staat," zei Sardimar, terwijl hij op zijn band wees. „Me dunkt, dan weet je genoeg. En nu terug naar de stad!"

Ik behoef je wel niet te zeggen, dat daar grote vreugde was, toen men hoorde, dat het met de gevreesde rover gedaan was. In een met vier schimmels bespannen rijtuig werd onze kleermaker, natuurlijk met de band met het opschrift om, door alle straten gereden en overal luid toegejuicht.

De burgemeester liet hem de keuze tussen een geldelijke beloning en een betrekking en Sardimar, die intussen van het zwervend leven genoeg had gekregen en naar een vast bestaan verlangde, koos het laatste. Hij werd nu tot hoofd van de stadswacht benoemd en maakte zich in dit ambt zeer verdienstelijk. En toen enige jaren later de oude burgemeester stierf, werd hij diens opvolger en bestuurde nog lang met veel wijsheid de stad.

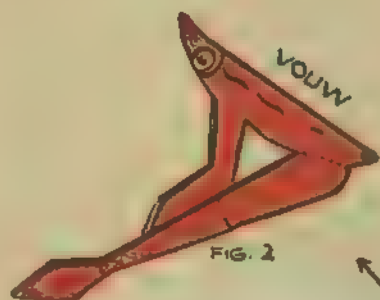

De kleine knutselaar

ONZE KIKKER

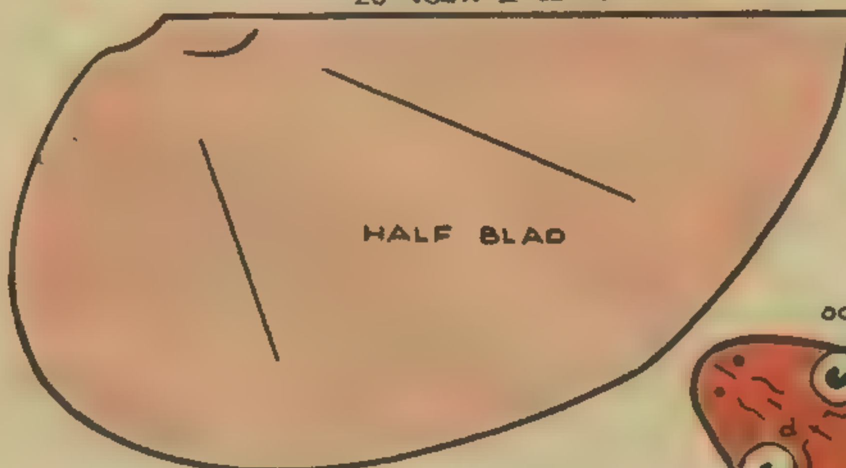

ZO VOUW JE DE POOT

ZET HEM ZO OP HET BLAD IN EEN BAKJE WATER

OGEN GEEL

WEGKNIPPEN

d

VOUW

VOUW POTEN IN HET MIDDEN NAAR BOVEN (-b)
VOUW KOP NAAR VOREN EN BENEDEN VOLGENS LIJN d

WEGKNIPPEN

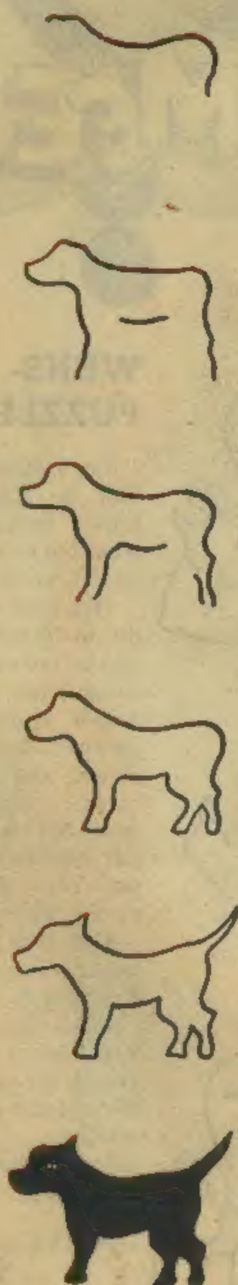
FIG. 1

b

KLEUR LICHTGROEN MET DONKERGROENE VLEKKEN

a

WE TEKENEN EEN HOND

EEN KLOK ALS BOEKENLEGGER

1.

2.

ANNIE

Deze boekenlegger bestaat uit vijf delen: het huisje van de klok, de wijzerplaat, het onderstuk, de slinger en het sterretje.

Op doorschijnend papier neem je ieder deel afzonderlijk over.

Heb je deze delen uitgeknipt, dan leg je de modellen op stukjes vilt in verschillende kleuren en je knipt ze zorgvuldig van de stof. De wijzerplaat naai je op het huisje en je borduurt de streepjes en de wijzers er met een gekleurde draad zijde op. Vervolgens versier je het hele bovenstukje met een fleurige rijgsteek en naai je het lange gedeelte tegen de achterkant van het huisje. Je hecht onder het naaien de slinger tussen de beide delen vast. Tenslotte naai je het sterretje met een fijn steekje op de punt van het huisje van de klok.

WIE PUZZELT ER MEE?

WAAR ZIJN DIE TWEELINGEN?

1

2

3

4

5

6

Er zijn er immers twee die als twee droppelen water op elkaar lijken. Kunnen jullie ze vinden?

WENS-PUZZLE

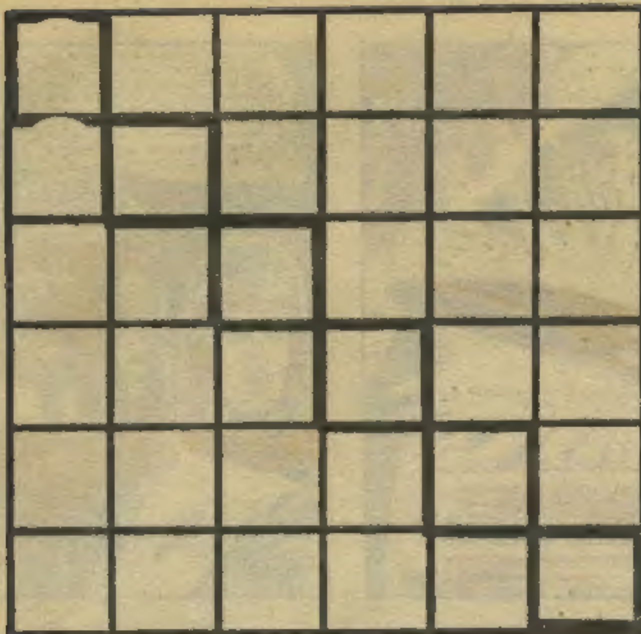
Aan weerszijden van de middenkolom zien jullie woorden van twee letters staan.

Het gaat er nu om, in die middenkolom telkens de juiste letter in te vullen, zodat die nieuwe letter het woord, dat links staat, verbindt met het woord, dat rechts staat, tot een geheel nieuw woord.

Heb je de juiste letter ingevuld, dan lees je in de middenkolom, van boven naar beneden, een wens die je dezer dagen ettelijke keren zult horen en zelf gebruiken.

OPGAVE:

L O — E N
P A — E L
S P — E R
K A — E R
B E — O N
F R — T S
Z E — E N
K O — IJ N
L U — D E
R E — D S
B E — R S
G E — A S
B A — E S
B R — N D
K L — N T
A R — E N

INVULPUZZLE

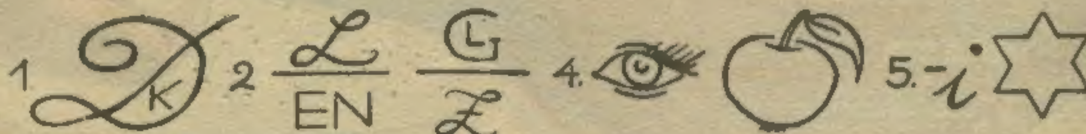
Vul in van links naar rechts:

1 Hebben alle dieren
2 Tegenovergestelde van smerig
3 Zit op de muur geplakt
4 Is heel erg zoet, zoeter nog dan suiker
5 Zijn veel hoger dan duinen
6 Schimachtige wezens, die eigenlijk niet echt bestaan.

Als je de goede woorden hebt ingevuld, lees je in de dikomlijnde vakjes van boven naar beneden de naam van iets, dat deel uitmaakt van je kleding.

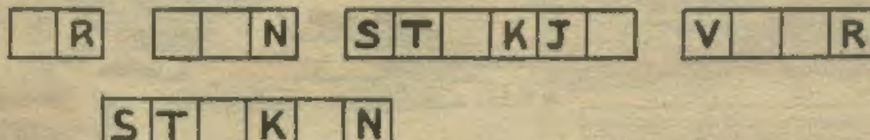
REBUSSEN

Wat is de betekenis van de volgende vijf afbeeldingen?

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

Vul in:

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

H	O	E	D		M	A	R	K	T		M	A	N	K
A		Z	A	D	E	L		L	E	G	E	R		I
L	I	E	D		S	T	E	E	L		E	T	E	N
S		L	A	K		IJ	L	T		A	L	I		D
	O	S		L	I	D		S	O	S		S	I	
I	R		L	I	D		L		A	P	R		M	R
E	G	G	E	N		K	A	M		H	A	L	M	A
R	E		S	K	I		F		L	A	M		E	D
	L	A		E	S	P		G	A	L		A	R	
O		L	O	R		E	D	E		T	A	K		B
B	R	I	L		O	P	E	R	A		U	K	J	E
E		B	A	B	O	E		D	A	N	T	E		D
R	U	I	F		G	R	A	A	N		O	R	D	E

Invulpuzzle

L	A	F
A	R	E
F	E	L

Bloemenpuzzle

1 Aster; 2 Lelie;
3 Roos; 4 Anjer.

Toevoegpuzzle

A
AL
BAL
BALK
BLANK
BALKAN

Beroepspuzzle

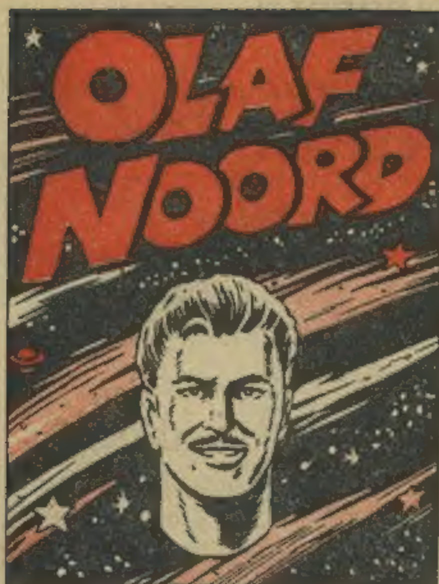
1. Portier; 2. Tandarts;
3. Bakker.

Kerstkaarsen

Het Kerstfeest is een feest van vrede.

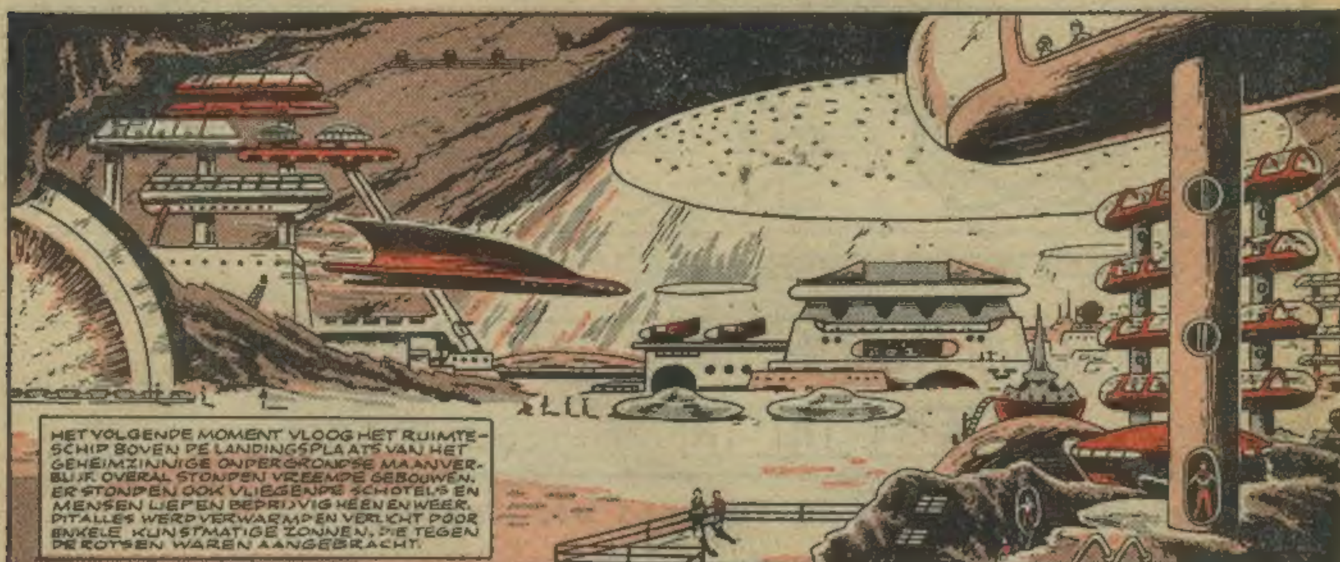
Naamkaartje

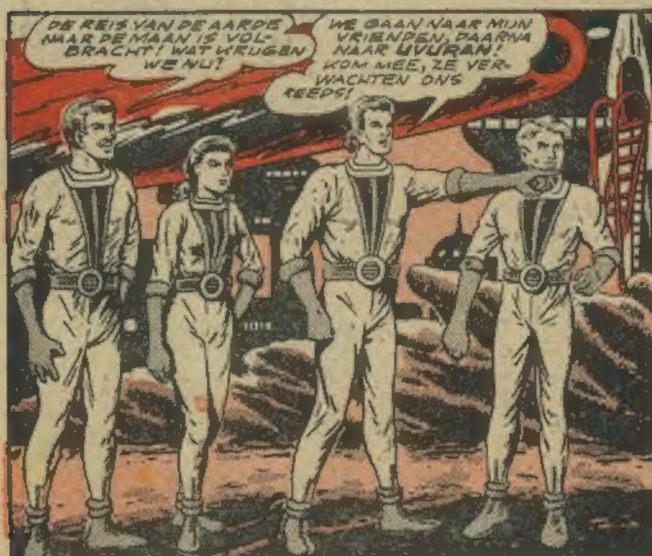
Naaister

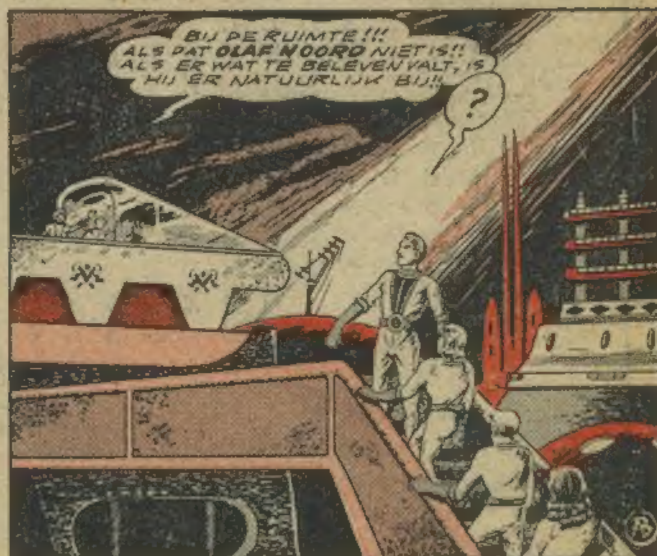

OLAF NOORD

ER VERSCHEEN EEN VERBLINDEND LICHT TOEN HET RUIMTESCHIP MET RIWAN, DIAL, OLAF EN VIRGAN DE TRINSTRALEN DOORBRAK.
45-15

WE ZIJN NU IN HET ONDERGRONDSE MAANVERBLIJF, OLAF. BINNEN ENKELE OGENBLIKKEN GAAN WE LANDEN. DE ZUURSTOFHELMEN KUNNEN NU AFGEZET WORDEN!
IK VERBAAS ME OVER NIETS MEER!

HET VOLGENDE MOMENT VLOOG HET RUIMTESCHIP BOVEN DE LANDINGSPLAATS VAN HET GEHEIMZINNIGE ONDERGRONDSE MAANVERBLIJF. OVERAL STONDEN VREEMDE GEBOUWEN. ER STONDEN OOK VLIEGENDE SCHOTELS EN MENSEN LIEPEN BEDRIJVIG HEEN EN WEER. DIT ALLES WERD VERWARMD EN VERLICHT DOOR ENKELE KUNSTMATIGE ZONNEN, DIE TEGEN DE ROTSEN WAREN AANGEBRACHT.

DE REIS VAN DE AARDE NAAR DE MAAN IS VOLBRACHT! WAT KRIJGEN WE NU?
WE GAAN NAAR MIJN VRIENDEN, DAARNA NAAR UVURAN! KOM MEE, ZE VERWACHTEN ONS REEDS!

BIJ DE RUIMTE!!! ALS DAT OLAF NOORD NIET IS!! ALS ER WAT TE BELEVEN VALT, IS HIJ ER NATUURLIJK BIJ!!
?